

РЕШЕНИЕ

№ 2058

гр. София, 30.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **426** по описа за **2021** година докладвано от съдия Полина Якимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр.чл.63, ал.1, изр.2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С решение от 07.10.2020 г., постановено по н. а. х. дело № 15808/ 2019г. по описа на Софийски районен съд, НО, 103 състав е отменено Наказателно постановление /НП/ № 22-005577/ 22.02.2019 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на [фирма], ЕИК[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв. на основание чл.414, ал.1 от Кодекса на труда /КТ/ за нарушение на чл.136, ал.3 от КТ.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 АПК вр.чл.63, ал.1 ЗАНН решението е обжалвано от административно-наказващия орган с искане да бъде отменено, като бъде потвърдено отмененото с него НП. Изложени са доводи, че извършеното административно нарушение е безспорно установено, без да са допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство, които да доведат до незаконосъобразност на наказателното постановление.

В съдебно заседание пред Административен съд София–град касаторът чрез юрк. Х. поддържа жалбата на сочените в нея основания. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът чрез представител по пълномощие отрича основателността на

касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с нея касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК провери изцяло съответствието на решението с процесуалните изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба и с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима. Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Касационният контрол на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Според задължителните за тази инстанция фактически установявания на въззивната инстанция, на 11.12.2018 г. около 10.00 ч., във връзка с постъпила в ДИТ жалба от Р. П., е извършена проверка на място на обект - павилион № 30, находящ се в [населено място], пазар „Х. Д.“, стопанисван от [фирма] и по документи в ДИТ на 14.12.2018 г., 14.01.2019 г. и 16.01.2019 г. При проверката на място била заварена да полага труд Р. П., като в собственооръчно попълнена декларация посочила, че работи на проверявания обект на длъжност „касиер“, както и че има сключен трудов договор с работното време от 8.30 ч. до 20.30 ч., без почивни дни. Представен бил и Правилник за организацията и дейността на вътрешния трудов ред на дружеството, с който било определено да се работи при условията на подневно отчитане на работното време. Проверяващите констатирали, че съгласно правилника работното време на работниците и служителите е с нормална продължителност - четиридесет работни часа при петдневна работна седмица, а някои работници/служители работели на смени, като установеното работно време било от 09:00 ч. до 18:00 ч., а за работещите на смени от 08:30 ч. до 16:30 ч. първа смяна и втора смяна от 12:30 ч. до 20:30 ч., тоест 8 часов работен ден. При проверката от контролните органи не било установено да са налице условията на чл. 144 от КТ, като не била представена и заповед за полагане на извънреден труд от Р. П.. Прието е, че продължителността на работното време на П. през деня надвишава 8 часа, за което на [фирма] е съставен АУАН за нарушение на чл.136, ал.3 от КТ, въз основа на който е издадено оспореното НП.

За да отмени НП, въззивният съд е приел, че не се установява по несъмнен и безспорен начин от страна на [фирма] в качеството му на работодател да е нарушена разпоредбата на чл. 136, ал. 3 от КТ.

Решението е правилно.

Съгласно чл.136, ал.3 от КТ нормалната продължителност на работното време през деня е до 8 часа, като в чл.144 от КТ са посочени хипотезите, при които по изключение се допуска извънреден труд.

В случая, административнонаказващия орган приема, че Ф. К. Т.“ Е. е извършило

нарушение на чл.136, ал.3 от КТ, допускайки на 11.12.2018 г. Р. М. П. на длъжност „касиер“ да работи 12 часа. Този извод е базиран единствено на саморъчно попълнената от П. декларация, в която е посочила, че работното ѝ време е от 08:30 ч. до 20:30 ч., без проверяващите да са заварили П. да полага извънреден труд. Проверката на място е извършена на 11.12.2018 г. около 10.00 ч. без второ посещение на обекта. Освен това, декларираното от П. противоречи на уговореното с трудов договор № 24 от 01.05.2017 г., съгласно който продължителността на работното ѝ време е 8 часа, както и на Правилника за организацията и дейността на вътрешния трудов ред на [фирма].

От страна на административнонаказващия орган, въпреки че е в негова тежест да докаже съгласно чл.103, ал.1 НПК вр. чл.84 ЗАНН обстоятелствата, описани в АУАН и наказателното постановление, не са ангажирани доказателства, от които да се установи дали действително продължителността на работното време на 11.12.2018 г. на Р. М. П. надвишава 8 часа.

Наказателното постановление се потвърждава от въззивния съд по чл.63, ал.1, изр.1, пр.1 ЗАНН, когато административното нарушение е доказано по несъмнен начин с всички съставомерни признаци от обективна и субективна страна съгласно чл.303, ал.2 вр. чл.307 НПК вр. чл.84 ЗАНН. Такова пълно главно доказване в случая не е проведено от наказващия орган, върху който съгласно чл.103, ал.1 НПК вр. чл.84 ЗАНН е тежестта да докаже административнонаказателното обвинение с всички негови елементи.

В обхвата на проверката по чл.218, ал.2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН съдът намира решението за валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В отсъствието на отменителни основания по чл.348, т.1, т.1–2 НПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, касационната жалба следва да се отхвърли, като оспореното с нея решение бъде оставено в сила съгласно чл.221, ал.2, пр.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал.1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София - град, XVII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 07.10.2020г., постановено по н. а. х. дело № 15808/2019г. по описа на Софийски районен съд, НО, 103 състав.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: